

sjællandske Bondestands Sparekasses Vedkommende var der en hel Mængde Kontorsteder i de forskellige sjællandske Købstæder, maaske ogsaa Landsbyer, og naar det ærede Medlem vilde have at vide, om disse Kontorsteder vilde være at betragte som Filialer, saa vil jeg derom sige, at det maa afgøres paa Grundlag af det bestemte Forhold i hvert enkelt Tilfælde. Det kommer ikke an paa, om de paagældende Pengeinstitutter kalde det et Kontorsted eller en Filial. Det kan godt være, at vedkommende Sparekasse har noget, der kaldes et Kontorsted, men som er et fuldstændig regnskabsførende Institut, der i Virkeligheden er en Filial. Omvendt kan der maaske være Steder, som kaldes Filialer, men som i Virkeligheden kun ere Kontorsteder, fordi de ikke føre noget selvstændigt Regnskab, men kun tage imod Penge og udbetale Penge og straks samme Dag eller Dagen efter indsende dem, ligesom de ogsaa forud for Kontordagen rekvirere de Penge, de skulle bruge. Det ærede Medlem har Ret i, at hvis man ophæver Maksimumbestemmelsen, vil der ikke være saa stor Grund til at opretholde Bestemmelsen om, at en Filial skal betragtes som et selvstændigt Pengeinstitut, idet det er givet, at der ikke skal betales mere end een Gang af de paagældende indskudte Beløb. For saa vidt man maatte ønske at fastsætte, at der ikke skulde være noget Maksimum, vil det altsaa sige, at der af de indskudte Kapitaler bliver at svare $\frac{1}{3}$ pro mille, og det er saa ret ligegyldigt, om man tager det paa Filialen eller paa selve Hovedkontorets Regnskab. Men hvis man vil gaa ind paa en Afgift med en Maksimumbestemmelse, er det selvfølgelig ikke Meningen, at man skulde kunne tælle sammen alle de indskudte Kapitaler paa de mange Filialsteder og paa den Maade komme ind under Maksimumbestemmelsen. De paagældende Institutter have maaske mange forskellige Steder, hvor der føres selvstændigt Regnskab, og hvor der derfor skal foretages Eftersyn af Sparekassetilsynet paa samme Maade som for en selvstændig Sparekasse, men i det Øjeblik, man ikke har en Maksimumbestemmelse, ville de paagældende Institutter ikke kunne drage nogen Fordel af at have det stykket ud paa mange forskellige Hænder, men de ville komme til at svare det samme. Jeg skal ikke modsætte mig, at man gaar bort fra denne Maksimumbestemmelse.

Derimod er jeg mere betænkelig ved at forhøje Minimumbestemmelsen, navnlig da, hvis man skulde gaa til at forhøje den

saa meget, som det ærede Medlem for Præstø Amts 4de Valgkreds (R. Nielsen) syntes at antyde, til en halv Snes Kr. Naar man har sat denne Minimumsgrænse, er det, fordi der med selve Paaligningen og Opkrævningen er forbundet noget Arbejde for Sparekassetilsynet, medens det ikke er Hensigten at skaffe sig Dækning for de Udgifter, der ere forbundne med Tilsynet for den paagældende lille Sparekasse, thi denne Udgift kan beløbe sig til meget mere end de 2 Kr. og til mere end en halv Snes Kr. Naar man altsaa har sat dette Minimumsbeløb, er det blot, fordi de paagældende Institutter skulle betale den Udgift, der er forbunden med Paaligningen og Opkrævningen af det Bidrag, de skulle udrede.

Baade det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Andreasen) og det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkreds (Bramsen) udtalte deres Frygt for, at man skulde gaa videre paa dette Omraade, saa at der ogsaa for Fabrikinspektoratets Vedkommende skulde blive Tale om at ligne de Udgifter, som ere forbundne med Fabriktilsynet, paa de paagældende Arbejdsgivere. Der er imidlertid ingen Grund til at komme ind paa det her. Jeg ved nok, at Spørgsmaalet har været oppe, og jeg har ogsaa haft Lejlighed til at udtale mine Betæneligheder ved at gaa ind paa dette. Jeg tror ogsaa, at det vil volde mange Vanskeligheder, selv om det maaske ikke kunde siges at blive nogen stor Byrde for de paagældende, ligesom det heller ikke er noget stort Spørgsmaal for Staten.

Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (P. Munch) mente, at man hellere burde have en Bestemmelse om, at den Udgift, der hvert Aar var forbunden med Sparekassetilsynet, skulde paalignes samtlige Sparekasser i Forhold til det indskudte Beløb. Heller ikke dette Spørgsmaal har nogen stor Betydning. Naar jeg har valgt den her foreslaaede Fremgangsmaade, er det, fordi den er i Overensstemmelse med, hvad der er bestemt i Loven om Livsforsikringsvirksomhed, hvad det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Andreasen) jo ogsaa nævnte. I denne Lovs § 55 er det som bekendt fastsat, at der skal svares til Statskassen en Afgift af 2 pro mille. Jeg ser godt, at det kan have sine Fordele, at Promillen ikke er fastsat i Loven, fordi efterhaanden som Udgifterne til Tilsynet stige, bør ogsaa den Afgift, som de paagældende Institutter svare, stige i samme Forhold. Paa den anden Side er jeg gaaet ud fra, at Sparekasserne sætte Pris paa at kende Afgiftens Størrelse paa Forhaand, thi det maa dog siges i